

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА і ПРАФКОМА
БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 31 (579)

Субота,

10

кастрычніка 1964 г.

Цана 1 кап.

На камсамольскіх сходах

На гэтым тыдні адбыліся справядачна-выбарчыя сходы ў камсамольскіх арганізацыях факультэта. На сходах былі абраны новыя склады камсамольскіх бюро і дэлегаты на XIX-ю ўніверсітэцкую справядачна-выбарчую канферэнцыю, якая адбудзецца ў надзелью, 18 кастрычніка. Матэрыялы аб сходах чытайце ў наступным нумары.

У ПАРТЫЙНЫМ КАМІТЭЦЕ

Аб рабоце прафкома ўніверсітэта

Днямі партыйны камітэт ўніверсітэта абмеркаваў пытанне аб рабоце прафсаюзнага камітэта. Было адзначана, што прафсаюны камітэт правёў значную работу па арганізацыі і паляпшэнню быту студэнтаў, умацаванню вучэбнай дысцыпліны і арганізаванню правядзенню студэнтамі канікулаў.

Разам з тым, партком звярнуў увагу прафкома на шэраг сур'ёзных недахопаў. Па-першае, узровень прафсаюзна-арганізацыйнай работы не адпавядае патрабаванням сённяшняга дня, адсутнічае сістэматычнае кіраванне работай прафбюро факультэтаў і прафгруп, вучоба прафгруп, кадры прафработнікаў факультэтаў і членаў прафкома падбіраюцца без уліку іх дзелавых якасцей. Па-другое, работа па вывучэнню бытавых умоў студэнтаў, якія жывуць на прыватных кватарах, вядзецца слаба, і ніякіх мер да іх паляпшэння не прымаецца.

Партком таксама адзначыў, што адміністрацыйна-гаспадарчая частка ўніверсітэта не заўсёды дапамагае прафкому ў рашэнні і паляпшэнні самаабслугоўвання ў інтэрнатах і вучэбных корпусах, не заўсёды падтрымлівае добрыя пачынанні членаў прафсаюза.

Партыйны камітэт прыняў разгорнутую пастанову, накіраваную на далейшае паляпшэнне работы прафсаюзнага камітэта і ліквідацыю недахопаў у гэтай рабоце.

Гучаць на філфаку песні

Вучоба — далёка не адзіны занятак студэнтаў ва ўніверсітэце. Камсамольская і прафсаюзная работа, спорт, мастацтва, вечары і гутаркі на грамадска-палітычныя тэмы. І, зразумела, мастацка самадзейнасць. Сёння мы расказваем пра самадзейныя калектывы філфака.

У мінулым навучальным годзе філфакаўскія гурткі мастацкай самадзейнасці толькі ў другім семестры па-сапраўднаму разгарнулі сваю работу. Затое сёлета ўжо з першых дзён верасня ў гуманітарным корпусе на самых відных месцах з'явіліся аб'явы: «Першакурснік! Запрашаем цябе ў харавы калектыв», «Пачынае работу драматычны гурток!», «Запісайся да нас, у танцавальны!».

Вечарамі ў актавай зале гучыць музыка. Гэта другакурсніца аддзялення журналістыкі Ніна Царэнка акампаніруе харыстам, якія развучваюць новыя песні «Мара», «Крыніца», «Камсамольцы». Акрамя таго, у рэпертуары

хору будуць беларускія і рускія народныя песні, музычныя творы краін народнай дэмакратыі.

Спытайцеся ў любога філфакаўца, хто з'яўляецца ядром нашага хору, і вы пачуеце ў адказ:

— Ну, вядома, дзяўчаты з другога курса аддзялення беларускай мовы і літаратуры. Яны ў нас самыя галасістыя...

І сапраўды так. З гэтага аддзялення ў хоры спяваюць Шура Мардзвінцава, Марына Біталь, Ларыса Гусак, Тася Лявончык, Люда Віцебская, Ліля Грыб, Галя Ромыш і многія-многія іншыя. Яшчэ не так даўно іх песні гучалі ў розных кутках рэспублікі. Вучоба ва ўніверсітэце злучыла іх у адзін хор.

Кіпіць работа і ў танцавальным калектыве. Душой яго з'яўляецца чацвёртакурснік-журналіст Віктар Асаулаў. Дзіву даецца, адкуль у гэтага хлопца столькі ініцыятывы, выдумкі. Гэта сапраўдны чалавек з агеньчыкам у сэрцы.

Вася Літвінка два месяцы назад быў мараком. А цяпер ён сту-

дэнт I-га курса аддзялення рускай мовы і літаратуры. Старацца прыняўся юнак за вучобу. І з меншым стараннем Вася развучвае народныя танцы. Выступіць ён і з традыцыйным матроскім «Яблычкам».

Калі вярнуўся з цаліны студэнт 2-га курса аддзялення журналістыкі Міша Выгоўскі — камуніст, адказны за культурна-масавую работу на факультэце, я задаў яму два пытанні.

— Як там справы цалінныя?

— Выдатна! — адказаў Міша.

— Ці будзеш ты, як і летась, удзельнічаць у мастацкай самадзейнасці?

— Так точно!

Міша з той катэгорыі людзей, якія мала гавораць, але адказваюць заўсёды справай.

З кожнай новай рэпетыцыяй узнікаюць майстэрства гурткуцаў. Недалёка той дзень, калі яны выйдуча на сцэну і пакажуць вынікі сваёй працы. Пажадаем ім поспехаў!

Андрэй ЮДЧЫЦ.

Звяртаемся да вас, студэнты!

Работнікі ўніверсітэцкай бібліятэкі ставяць сваёй мэтай як мага лепш выкарыстоўваць кніжны багацці бібліятэчнага фонду, як мага лепш абслугоўваць сваіх чытачоў. І адным з вельмі важных бакоў гэтай справы з'яўляецца захаванасць фонду.

У гэтай рабоце мы прымяняем самыя разнастайныя метады. Праводзім гутаркі са студэнтамі аб культуры чытання, на занятках

па бібліятэчна-бібліяграфічнаму мінімуму таксама арыентуем студэнтаў на выдатную захаванасць кніжнага фонду, звяртаемся за дапамогай да дэканатаў, партыйных і камсамольскіх арганізацый, каб яшчэ больш рашуча змагацца з парушальнікамі правіл карыстання бібліятэкай, часта высылаем пісьмовыя напамінанні.

Але нягледзячы на гэта сярод чытачоў, асабліва студэнтаў, знаходзяцца яшчэ такія, што некультурна, па-варварску ставяцца да бібліятэчнай кнігі. Падкрэсленыя радкі, вырваныя старонкі, згубленыя кнігі, вялікая затрымка кніг без усялякай патрэбы, крадзёж кніг з вітрын і адкрытых стэлажоў, грубае парушэнне іншых бібліятэчных правіл — вось зло, з якім неабходна пастаянна змагацца.

Абанементу бібліятэкі штогод прыходзіцца складаць акты на

згубленыя або знішчаныя кнігі. Гэта яшчэ раз гаворыць пра безадказныя адносіны, пра адсутнасць любові ў пэўнай частцы чытачоў да кнігі.

Мы, работнікі бібліятэкі, выносім на абмеркаванне чытачоў новы метады абслугоўвання, мэтай якога з'яўляецца поўная ліквідацыя запазычанасці чытачоў. Мы прапануем, каб за таго, хто не вярнуў у бібліятэку кнігу, адказаваў калектыву, у якім ён вучыцца, г. зн. акадэмічная група. Прапа-

нуем таксама не выдаваць на дом кніг усёй акадэмічнай групе, калі ў ёй ёсць хоць бы адзін студэнт, які мае запазычанасць.

Просім нашых чытачоў праз шматтыражную газету выказаць меркаванні наконт гэтай прапановы. Спадзяёмся, што знойдзем агульную думку і навадзем поўны парадак у карыстанні бібліятэчнай кнігай.

ГРУПА РАБОТНИКАУ
БІБЛІЯТЭКІ УНІВЕРСІТЭТА.

5-й злёт дружыннікаў

Сёння, 10-га кастрычніка, у актавай зале галоўнага корпуса адбудзецца традыцыйны, 5-й злёт дружыннікаў ўніверсітэта.

Пачатак а 19-й гадзіне.

Лісты з каментарыямі

«Добра, калі па зямлі ходзяць твае аднадумцы».

Усё пачалося ў той памятны дзень 1960 года, калі члены рэдкалегіі насценгазеты «За мичуринскую биологию» вырашылі стварыць тэматычны нумар «Сярод рускай прыроды». Стварыць сіламі вядомых рускіх літаратараў, у творчасці якіх тэма прыроды займае вядучае месца.

Разаслалі пісьмы многім мастакам слова з запрашэннем удзельнічаць у газеце. Праз некаторы час пачалі прыходзіць чаканыя адказы. У многіх з іх знаходзілі вершы, замалёўкі, маленькія апавяданні. У некаторых — абяцанні прыслаць што-небудзь да чарговага нумару. І сярод апошніх — ліст ад Васіля Пяскова, якога члены рэдкалегіі «адкрылі» сярод шматлікіх прозвішчаў на старонках «Комсомольской правды».

На гэтым, магчыма, усё скончылася б, калі б адзін з самых актыўных супрацоўнікаў насценгазеты не напамінуў карэспандэнту «Камсомолкі» пра абяцанне. Гэта была выпускніца біяфака Надзя Батурыцкая, якая збіралася ехаць настаўніцай на Маладзечаншчыну.

Васіль Пяскоў, безумоўна, «не забыўся пра мінскіх улюбёных у прыроду і «Камсомолку» студэнтаў». Неўзабаве на адрас Надзі пачалі прыходзіць лісты. Яны былі розныя як па часе напісання, так і па тых справах, пра якія там гаварылася. Але ў кожным з іх нязменна паўтаралася адно слова — «прырода». Кожны ліст быў своеасаблівым гімнам прыродзе.

«У нас з Вамі ёсць адзін агульны сябар, які заўсёды дапаможа, заўсёды падтрымае. Сябар гэты — прырода. Я пражыў трыццаць гадоў. Было ўсялякае. Але калі мне было надта цяжка — знаходзілі сумненні, прыходзіла няміласце — я ішоў да свайго сябра. І ўсё праходзіла. Прырода — лепшы лекар, лепшы дарода. Яна дае чалавеку фізічныя і духоўныя сілы. Не ўсё вечна, не ўсё надзейна на гэтым свеце. Можна здрадзіць сябар, каханая... Але сябар-прырода ніколі не здрадзіць, заўсёды падтрымае. Трэба толькі быць верным гэтаму сябру... Мне прыемна пісаць Вам пра ўсё гэта таму, што

(Заканчэнне на 2 стар.)

Мы — у тэатры

Не знойдзеш чалавека, які не ведаў бы твораў Міхаіла Шалахава. Яшчэ школьнікамі мы чыталі і перачытвавалі «Ціхі Дон», «Узнятую цаліну», «Данскія апавяданні». Потым з захапленнем глядзелі кінафільмы па яго творах. Але кожны з нас марыў бліжэй пазнаёміцца з героямі шалахаўскіх твораў, убачыць ігру актёраў.

І вось навіна: мы, студэнты, ідзем у тэатр імя М. Горкага. Вельмі ўзрадаваліся. Асабліва тыя, хто ўпершыню ішоў у тэатр. З захапленнем мы ўспаміналі старонкі з «Узнятай цаліны», якія нібы ажылі на сцэне. Ігра артыстаў-горкаўцаў нам вельмі спадабалася.

А. МАРЦІНОВІЧ,
студэнт I-га курса аддз. беларускай мовы і літаратуры.

Да 150-годдзя з дня нараджэння М. Ю. Лермантава

Бібліятэка ўніверсітэта арганізавала кніжна-ілюстраваную выстаўку, прысвечаную 150-годдзю з дня нараджэння вялікага рускага паэта Міхаіла Юр'евіча Лермантава. На выстаўцы экспануюцца выданні твораў М. Ю. Лермантава розных часоў і на розных мовах, цікавыя ілюстраваныя матэрыялы, якія расказваюць пра жыццё і літаратурную дзейнасць паэта.

В. Налімаў.

Надзя Батурыцкая.

Цаліна. Працоўны студэнцкі семестр

Прыемна далёка ад радзімы сустраць сваіх землякоў, пагутарыць з імі, даведацца пра навіны, падзеі, карцей кажучы, пра жыццё сваёй роднай зямлі. Таму вельмі лёгка растлумачыць тую радасць, з якой студэнты з вострава Свабоды, якія ўжо скончылі вучобу на падрыхтоўчым факультэце і працягваюць займацца на розных факультэтах універсітэта, сустралі новую групу кубінцаў. На здымку У. БУДАЯ вы бачыце адзін з момантаў гэтай хваляючай сустрачкі.

Але асабліва пранікліся да нас у пасёлку павагай пасля аднаго выпадку. У канцы ліпеня неак у абедзенны перапынак успыхнуў нечакана хлёб у дзядзькі Коля, дом якога стаіць побач з нашым інтэрнатам. Фёдар Малюта, які адным з першых убачыў полымя, узбраўся на хлёб, каб скінуць з даху сена, што там сушылася. Ул. Громаў кінуўся ў яшчэ не успыхнуўшую частку хляба, дзе стаяў конь Мунштук, і вывеў яго.

Мышны вецер дзьмуў у наш бок, і полымя палыхала ў двух-трох метрах ад сцен інтэрната, абштытых дошкамі! А пад рукамі не было вады. На даху дома апынуўся Уладзімір Сізоненка, камандант лагера. Заўсёды спакойны, ён дзейнічаў упэўнена і дзелавіта. Гавораць, калі пачаўся пажар, ён крануў спячага суседа за плячо і будзённым голасам, як быццам падымаў на работу, сказаў:

— Уставайце, хлёб патушыць трэба...

Зараз ён разам з іншымі метадычна кідаў рыдлёўкай у агонь гліну. Падаспеў вадавост. Схапілі ведры, тазы, каструлі і лілі, лілі ў полымя. Агонь, нарэшце, захліпнуўшыся, адступіў...

На другім канцы хлява барацьбу з агнём вялі рабаты на чале з нампалітам В. Протчанкам. Пачалі расцягваць апоры, каб рухнулі дах і сцены. Калі батры не дапамаглі, мясцовы малады шафёр Едзілбаў пачаў «штурмаваць» саманяныя сцены кузавам свайго самазвала, які амаль напалавіну хаваўся ў вогненнай мяцеліцы. Нарэшце, сцяна рухнула.

Пажар быў ліквідаваны за паўгадзіны. Мы страт не панеслі, не лічачы палаткі ды некалькіх пар дзавочага рабочага абутку, выстаўленага для прасушкі. Дарэчы, дзяўчаты трымаілі малайцамі: частка на чале з Шурай Гесь кінулася на дапамогу хлопцам, а астатнія заняліся «эвакуацый» рэчаў і ложкаў у бяспечную зону. Прапахлыя агнём і дымам, з падпалінкамі на бровах і чупрынах, пайшлі на работу.

...Фронт будаўніцтва шырыцца з дня ў дзень. Прыкамандзіраваны да нас «студэнцкі» прараб Л. Ліжэўскі разам з Уладзімірам Іванавічам разбіваюць новыя аб'екты: матэрыяльна-тэхнічны склад, склад запасных частак і машына-трактарную майстэрню. Не паспелі поўнасю заліць фундамент пад МТМ, як у стэпе, за трыццаць кіламетраў, тычкі вызначылі граніцы будучага кароўніка, жылога дома, кашары. Траскуноўцы ўзяліся пабудаваць два дамы. Мы ж, закончыўшы кладку першага дома, пераходзім на склад запасных частак. Ад пачатку да канца робім усё самі: капаем катлаваны, заліваем фунда-

А на домаках, прыняўшы ад нас эстафету, «гаспадарыць» сфармаваны на хаду брыгады цесляроў і тынкоўчыкаў. Брыгаду тынкоўчыкаў узначаліла С. Баско. У мінулым тынкоўчыца, яна ўзялася за падрыхтоўку спецыялістаў з дзючат (пазней да іх далучыліся і хлопцы, — што ж, трэба, дык трэба!). Пробным, «эксперыментальным» аб'ектам выбралі хлёб. Было цяжка. Адразу нешта не клеілася. У замесе то не капала саломы, то ён атрымліваўся вельмі густы, і тады гліна не хацела класціся на сцяну. Між іншым, гэты былі цяжкія росту. Іншы раз мы не адразу да ўсяго даходзілі. Тым больш, што Уладзімір Іванавіч, наш першы дарадца, з прычыны занятасці амаль перастаў наведваць нас. Нам давяралі. Гэта было прыемна. Але часам мы мелі патрэбу ў парадзе, падказцы вопытнага прараба. Выручала кемлівасць (іншы раз, праўда, з затрымкай). Напрыклад, калі пачалі абіваць столь пад тынкі, спачатку прыбівалі кожную дражку асобна. На адну кватэру трацілі ледзь не пяць дзён! Але хтосьці прапанаваў: «Давайце будзем на падлозе рыхтаваць цэлыя шчыты». Вынік у наяўнасці: у другой кватэры столь абілі за паўтара дні. На

жалі, не ўсё залежала толькі ад нас. Не было запасу гравію, цэменту, што часта парушала рытмічнасць работы.

Нялёгка працаваць у такіх умовах. Але нам, зразумела, вельмі дапамагала дружба і згуртаванасць. Наш атрад складаўся са студэнтаў розных курсаў — ад першага да пятага. Неаднародны ён быў не толькі ў сэнсе ўзросту, але і ў прафесіянальных адносінах. Так, у нас было некалькі фізікаў. Дзіўным было тое, што мы, гісторыкі, былі нават слаба знаёмы адзін з адным. Здаралася спачатку, мы са здзіўленнем «адкрывалі» ў якім-небудзь гісторыку фізіка і наадварот. Можна таму мы так доўга ўглядаліся адзін у аднаго, захоўваючы ў адносінах фармальна ветлівы тон. Людзі прыехалі розныя. Але ці можна лічыць, што яны выпадкова сустраліся на цаліне?

Помню, спачатку мы не маглі зразумець сапраўднага духу таварыскага спаборніцтва, хоць многа і добра пра гэта гаварылі на практычных занятках. У нас, бадай, было больш ад саперніцтва, чым ад спаборніцтва, хоць матывы былі сумленныя і шчырыя: зрабіць больш. Кожная брыгада імкнулася забяспечыць сябе лепш за астатніх. А было і так. Аб'екты дзюх брыгад побач. Раптам у адной нечага не хапіла, бо не паспелі, скажам, падвезці матэрыялы. Брыгада размяшчаецца дзе-небудзь у цяньку і раўнадушна глядзіць на суседзяў, у якіх работа ідзе поўным ходам. Праўда, мы хутка пазбавіліся ад «брыгаднага індывідуалізму». І сапраўды, калі працуе нейкі там незнаёмы фізік, прасцей быць пабочным назіральнікам. Але як я буду адседжвацца, калі ведаю, што гэты фізік, напрыклад, Саша Іванюк, лабасты і дабрадушны хлопец, які ўсхвалявана, па-дзіцячаму абрадаваўся, калі савецкія вучоныя адкрылі 104 элемент Мендзлееўскай табліцы? Захапленне і вялікая радасць нібы асвятлілі яго знутры, прычым толькі на імгненне, але я паспеў убачыць у ім улюбёнага, няўрымслівага, шчырага чалавека.

Работы ішлі сваім ходам, а вечарамі мы збіраліся на рэпетыцыі. Павінна было адбыцца выступленне калектыву самадзейнасці атрада на раённым фестывалі цаліннікаў у Чапаеве.

Удзельнікі ансамбля «Саманок» настойліва шліфавалі свае нумары. Задзюшэна спявае «Марычку» Ф. Малюта. Дарэчы, у апошнія дні на кладцы кароўніка ён выканаў спачатку дзве, а потым і тры з палавінай нормы. Мы жартуем, што і гэта яшчэ не лебядзіная яго песня. Заўзята выконвае беларускія народныя песні М. Сіліч.

Атрад жагнёў бурным жыццём. У поўдзень сляпяцца на дзіцячым пляцоўку, якую пабудавалі самі для дзетвары. Іван Стадуб вучыць рабят гуляць у шахматы і шашкі. Соня Баско чытае ім казкі. А аматары футбола ідуць следам за Аркадзем Місуню на наш стэпавы стадыён. Вечарам пасля работы футбольная і валебольная каманды збіраюцца на трэнероўкі: у Чапаева іх сустрануць сур'ёзныя сапернікі. В. Протчанка, Ул. Ладзеўскі сядзяць за афармленнем чарговага лістка партдзяржкантролю. Наша група самадзейнасці партдзяржкантролю ў складзе Харкевіча, Ламаносава, Протчанкі, Стадуба падтрымлівае сувязь з мясцовай, якую ўзначальвае настаўнік тав. Быкаў. Цяпер галоўныя клопаты — хлеб. Таму рабаты часта наведваюць ток, сочаць за ачысткай зерня, яго адпраўкай і захоўваннем.

...Як зачараваны стаю я каля Урала. Вісіць лімонная долька месяца. Непадалёку прахаджваюцца нашы хлопцы і дзючаты. Даносіцца мелодыя песні нашага баяніста Альберта Урбанавіча, якая палюбілася нам:

Скоро мы за книги сядем,
Будем слушать лекции опять,
Только этот вечер обязательно
Я и ты, конечно, будем вспоминать.

П. САКОВІЧ.

Пачатак у №№ 26, 27.

Лісты з каментарыямі

(Пачатак на 1 стар.)

добра, калі на зямлі ходзяць твае аднадумцы.

(3 ліста ад 10 лістапада 1960 г.)

Праўда, часамі сябар-прырода не вельмі прыхільна ставіцца да чалавека. Асабліва, калі ён хоча парушыць яе векавечны спакой.

«На Каўказе я праводзіў водпуск... на тым, дзе няма нават сцежак, дзе кожны дзень сустракаеці якога-небудзь звер. Алелі, дзікі, касулі, туры і серны. Удас-таль пафатаграфай. Падкараўся да мядзведзя, а ён аказаўся мядзведзіцай, ды яшчэ з двума мядзведзянятамі. Насупор усім прадраканням (каўказскі мядзведзь міралюбны нават мядзведзіца ўцякае, калі убачыць чалавека), мядзведзіца кінулася на мяне. Я ўжо прыгатаваўся прачытаць пра сябе ў газеце некролаг... Але мядзведзіца — ці раздумала, ці крыку спалохалася, — не дабежы трох метраў, раптам павя-

нула ўбок. Усё гэта цягнулася паўмінуты, але гэта былі зразумелыя паўмінуты.

(3 ліста ад 2 кастрычніка 1961 г.)

Многія, напэўна, памятаюць, што рэпартаж з месца прыямлення першага касманаўта Юрыя Гагарына веў менавіта Васіль Пяскоў. Гэты рэпартаж быў потым перадрукаваны многімі газетамі свету. Неўзабаве пасля тых памятных дзён Надзя атрымала ліст. У ім расказвалася пра сустрачкі і гутаркі з першым касманаўтам. У канверт быў укладзены фотаздымак Юрыя Гагарына, зроблены Пясковым.

Надзя працавала ў школе-інтэрнаце горада Маладзечна. Пра радасць настаўніцкай працы, прыгажосць роднай беларускай прыроды расказвала яна ў сваіх лістах маскоўскаму журналісту. Лісты-адказы падбадзёрвалі, надалі яшчэ больш сіл і энергіі ў нялёгкай працы педагога.

«Вельмі рады, што ты не страціла любові да сваіх рабят. Гэта ж

вельмі здорава — мець сябрам прыроду, мець працу, якая прыносіць радасць. Трэба сказаць, работа ў цябе нялёкая. Я сам калісьці ў школе працаваў (важатым) і магу меркаваць пра школьную працу. Праўда, «ЮНЕСКА» падлічыла нядаўна: міжнародная статыстыка паказвае, што самае кароткае жыццё — у журналістаў. Журналісты жывуць менавіта, чым шахцёры. Не вясёлая перспектыва, аднак не знойдзеца журналіста (сапраўднага журналіста, безумоўна), які згадзіўся б памяняць сваю прафесію».

(3 ліста ад 30 студзеня 1962 г.)

У Беларусі Надзя была, відаць, першым чалавекам, які даведаўся пра нараджэнне кнігі «Крокі па расе», якая потым была ўзнагароджана Ленінскай прэміяй.

«Апошні месяц сядзеў, як дзяк за пісаннемі. У газеце нічога не шлю. Раблю кніжку. Учора аднёг у выдавецтва. Прынялі. Кніжка будзе вялікая, больш за дваццаць друкаваных аркушаў, у ёй 150

фотаздымак. Назва — «Крокі па расе». Выйдзе кніжка ў канцы года. Так абяцалі ў выдавецтве. Учора цэлы дзень з мастаком «абмазоўвалі» вокладку, усялякія тытулы, застаўкі... Сёння адчуваю сябе як быццам футра скінуўшы».

(3 ліста ад 22 студзеня 1963 г.)

Кніжка праз некаторы час выйшла з друку. Аўтар яе хутка даведаўся, што яна карыстаецца ў мінчан вялікай папулярнасцю. Надзя, у прыватнасці, падрабязна апісала адну канферэнцыю па кнізе «Крокі па расе», што адбылася ў Мінскім палацы прафсаюзаў.

Летась, пасля трох гадоў працы настаўніцай, Надзя Батурыцкая паступіла ў аспірантуру пры нашым універсітэце. Адразу ж стала рэдактарам насценгазеты «За мичуринскую биологию», якая вольна ўжо сем гадоў запар займае першае месца сярод насценгазет універсітэта. Письмы пачалі прыходзіць на новы адрас.

«Я бачыў Антарктыду. Яе трэба хоць адзін раз бачыць. Даехаўшы туды, пераконваешся, што Зямля

мае форму шара. Закончыў, дзякуй богу, кніжку пра Антарктыду, днём і здам у выдавецтва. Будзе называцца «Белыя сны». Назва вольна ад чаго. Спытаўся я ў аднаго палярніка:

— Коля, вольна ты чацвёрты год у Антарктыдзе... Вернешся, доўга помняцца гэтыя сняжы?

— О! Тыдні чатыры сняжы бэ-лыя сны...

Здорава, праўда?»

(3 ліста ад 4 чэрвеня 1964 г.)

Вольна пакуль і ўсе лісты. Лісты з каментарыямі. Лісты лаўрэата Ленінскай прэміі, вядомага на ўвесь свет журналіста, да нашага таварыша, папалчніка па працы і вучобе, улюбёнага ўсім сэрцам у родную прыроду — лясны і рэкі, палі і азёры. Лісты, якія з'яўляюцца своеасаблівым дадаткам да незабыўных «Крокаў па расе».

В. РАГОЙША.

Рэдактар П. СІЛІВАНЧЫК.

Адрас рэдакцыі: г. Мінск, Універсітэцкі гарадок, галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсаўпрофа. АТ 02433. Тыр. 2000. Зак. 3629.